

комент. В. В. Яременка. – К.: Рад.письменник, 1990. – 558 с.; *Туптало 2007: Дмитро Туптало у світлі українського бароко* / Львівська медієвістика. – Львів: Апріорі, 2007. – Вип. 1.; *Українська література XI-XVIII ст. 2011: Українська література XI-XVIII ст.: хрестоматія* / за ред. Професора П. В. Білоуса. – К.: ВЦ «Академія», 2011. – 668.

Олена Щербак. Образ княгини Ольги в «Житии святой Ольги» Дмитрия Туптало

В статтє проанализирован образ княгини Ольги в агиографическом произведении конца XVIII в. – «Житие святой Ольги» Дмитрия Туптала. Во внимание брались особенности построения образа Ольги как литературного персонажа, учитывая особенности построения традиционного образа святого в украинской литературы эпохи барокко. Выяснено, что фигура княгини Ольги в данном произведении являет собой высокохудожественный литературный образ с детальным описанием всех свойственных ему составляющих (портрет, внутренний мир, язык, история жизни и т.д.), а также канонический образ святой блаженной княгини.

Ключевые слова: житие, агиографическое произведение, образ, княгиня Ольга, князь Игорь, князь Святослав, византийский император, регент, правительница, историческая фигура, святая праведница, целомудрие, мудрость, язычница, христианка, Киевская Русь, идеализация.

Наталія Яблонська, асп. (Тернопіль)

ББК 84.4 Укр 6

УДК 82-312.1

Особливості міфомислення Володимира Даниленка у прозовій збірці «Сон із дзьоба стрижа»

У статті аналізується міфопоетична концепція Володимира Даниленка у новелістичній збірці «Сон із дзьоба стрижа»: образи, мотиви, дуальні антиномії, міфологічні вірування й уявлення, інкорпоровані в архетипну площину художнього тексту. Визначаються прикметні риси художнього міфологізму у новелах письменника, осмислюються генеза і семантика міфопоетичних образів в індивідуально-авторській моделі світу.

Ключові слова: міф, міфологізм, міфопоетика, символ, художня концепція людини і світу.

Natalia Yablonska. The features of mythical thinking of Volodymyr Danylenko in prose collection "The Dream of Martlet's Beak".

The mythical and poetical conception by Volodymyr Danylenko is analyzed in the article. There is used book of short stories "The Dream of Martlet's Beak" as the basis: images, motifs, dual antinomies, mythological beliefs and views, incorporated into the archetypal area of literary text. The notable features of art mythologism are identified in writer's short stories, genesis and semantics of mythical and poetical images are interpreted in individual author's model of the world.

Key words: *myth, mythologism, mythical poetics, symbol, art conception of human and world.*

З-поміж сучасних авторів В. Даниленка вирізняє постійний пошук нових тем і сюжетів. Митець має власний неповторний стиль і, безперечно, належить до найталановитіших представників сучасного літературного процесу. Свій внесок у дослідження творчого доробку письменника зробили І. Бабич, П. Білоус, Н. Заверталюк, Н. Зборовська, Є. Кононенко, В. Шнайдер та ін.

Вихід у світ збірки новел «Сон із дзьоба стрижа» (2006) став подією для українського письменства, а визнання її на Всеукраїнському форумі видавців найкращою прозовою книжкою 2007 року підтвердило її широку популярність серед читачів [Давиденко 2011: 101]. Письменник майстерно переносить відомі сюжети на сучасний ґрунт, переосмислює їх і пропонує своїм читачам своєрідний «літературний мікс», насичений алюзіями і ремінісценціями [Давиденко 2011: 101].

Домінантними для збірки є сюрреалістичні тенденції, у площині яких розгортаються сюжетні колізії. Герої новел перебувають на межі сну й реальності, між світом фантазії та жорстокої буденщини, іноді ці світи переплітаються, накладаються один на одного, утворюючи містичну дійсність. Крім того, письменник часто заглиблюється в інфернальний світ, що наближує прозу до химерної з готичними елементами, у якій відчувається вплив Валерія Шевчука. На думку Н. Сняданко, Володимир Даниленко «намагається реанімувати стиль «химерної прози», модний у 1970-х, додавши сучасної телестилістики» [Див.: Сняданко 2007].

Міфотворча фантазія сучасних митців, на думку Є. Мелетинського, реалізується у багатоплановому використанні

античних, біблійних міфів та легенд, створенні авторських міфів та інтерпретації найважливіших онтологічних констант [Див.: Мелетинський, 1976]. До визначальних чинників письма автора збірки «Сон із дзьоба стрижа» належать неоміфологізм і захоплення фольклором. Він використовує у новелах античні сюжети та образи, трансформує їх, пропускає крізь українські народні вірування і традиції («Посмішка Савула», «Нічний коханець», «Знімок з лемуром»). Поєднання християнського й поганського світоглядів, реального і фантастичного світів робить оповідання сучасного прозаїка яскравим прикладом українського необароко [Давиденко 2011: 101].

У сучасному українському літературознавстві (С. Андрусів, Р. Гром'як, К. Дронь, Ю. Ковалів, Є. Нахлік, Я. Поліщук, Л. Скупейко, Е. Соловей, М.Ткачук та ін.) міфологізм визначається як художній засіб, який полягає у: 1) безпосередньому запозиченні письменниками із міфології міфу, ряду образів, мотивів і їх творче переосмислення відповідно до ідейно-естетичного спрямування нового літературного контексту; використанні окремих композиційних та сюжетних кодів міфу для організації художнього світу власних творів [Українська літературна енциклопедія 1995, 3: 382-385]; акцентуації уваги на певних ситуаціях, образах та колізіях за допомогою прямих та контрастних паралелей із міфології [Лексикон загального та порівняльного літературознавства 2001: 338]; 2) новочасний процес творення індивідуальної міфоподібної художньої реальності; оперування міфологічними елементами для самостійної міфотворчості із трансформацією їх автологічного семантичного наповнення; створення художньої реальності за принципами архетипно-міфологічного моделювання людського існування, відкриваючи його глибинний зміст та апелюючи до архаїчних структур мислення [Лексикон загального та порівняльного літературознавства 2001: 335]. Таким чином, ми трактуємо міфологізм у «сенсі інтерпретації, інтеграції, реалізації, функціонування, актуалізації елементів міфології в індивідуально-авторських творах» [Дронь 2012: 7].

Органічний синтез елементів реального та фантастичного, побутового та міфологічного, дійсного та уявного, таємничого [Літературознавчий словник-довідник 1997: 440] дозволяє ввести

прозу В. Даниленка у контекст магічного реалізму й української химерної прози 60 – 70-х років ХХ століття. Письменник щедро використовує давньоукраїнські вірування, вплітаючи міфологічні образи та символи у канву реалістичного сюжету. Часто він звертається до демонологічних образів, таких, як чорт, перелесник, демон (ангел смерті), привид, домовик. Наприклад, образ чорта з'являється в оповіданнях «Дегустація у будинку з химерами» та «Самогон Чучкала», перелесника – в «Посмішка Савула», «Нічний коханець», «Слід у лататті», демона – в «Черемхова віхола», «Поцілунок Анжели», «Людина громів», привида – в «Малюнок на замерзлому вікні» та «Далекий голос саксофона». У новелі «Хлопчик із курячими ніжками» прозаїк використовує образи домовика і чорта, які ворогують між собою.

У містичній новелі «Коли запіють треті півні», в якій «Славко Босюк, щоранку, рівно о п'ятій» будить роту «гучним півнячим криком» [Даниленко 2007: 234] і тільки по дорозі додому перестав це робити, трансформується вірування зі східнослов'янської міфології про те, що вся нечиста сила зникає, коли співають треті півні, сходить ранкова зірка. Оскільки півень є провісником часу, коли перестав діяти нечисть, так і Славко Босюк передвіщає, де безпечно знаходитись, адже нечиста сила асоціюється автором із штольною для ядерних випробувань.

Центральним для збірки «Сон із дзьоба стрижа» є концепт сну, який найбільш виразно ілюструє зміст підсвідомого. Сновидіння, марення, напівсвідомі стани персонажів демонструють їхні потаємні прагнення і бажання, актуалізують мотив гріха і покаєння. Часто через сновидіння у творах В. Даниленка передається вість або застереження. За допомогою прийому сну автор вибудовує міфологічну модель циклічного часу, як-от у новелі «Сон із дзьоба стрижа». Для цього він використовує образ пташки – стрижа, яку ще називають земляною ластівкою, що уособлює посередника між життям та смертю. Стриж з'являється у житті головних героїв після втрати дочки, допомагає їм пережити горе, а через сорок днів покидає їх: «Цю пташечку нам Бог послав ... Це душа нашої Лесі жила з нами» [Даниленко 2007: 26]. Та, насправді, всі події, що відбувались, були тільки сном: «Все це мені приснилося, – здогадався чоловік, – дочка, її смерть і цей стриж...» [Даниленко 2007: 26], а згодом задзвонив телефон і

чоловіку повідомили, що «доньку знайшли вбитою недалеко від кабарі» [Даниленко 2007: 27]. Так сон стає віщим, актуалізуючи «точки дотику» між реальним і фантазмагоричним, співвідносячи певні часові межі із «пороговим» станом персонажів.

Вісточкою із потойбіччя був і сон Софії з новели «Розбуди мене до Парипсів». Як зазначає І. Давиденко, «Часто сон виконує роль антиципаційного сигналу: попереджає або провіщає події, змінити які людина не в силах» [Давиденко 2011: 101]. Автор ще раз наголошує, що моральний вибір людини керує її життям, і яку сторону приймати, не завжди залежить лише від неї: часто зло постає як внутрішня фатальна сила, здатна зруйнувати людське «я» («Дегустація в будинку з химерами»). Символами-передвісниками зла у новелах В. Даниленка виступають кольори («Жовті півники», «Черемхова віхола», «У промінні згасаючого сонця»), голоси («Малюнок на замерзлом вікні»), звуки («Далекий голос саксофона», «Людина громів»), птахи («Сон із дзьоба стрижа»), молода жінка («Знімок з лемуром», «Далекий голос саксофона») та ін.

Таким чином, можемо стверджувати, що апокаліптична і демонічна символіка є найвідповіднішою для вираження світомислення і світовідчуття В. Даниленка. У цьому контексті актуалізується фольклорний, міфологічний код, що формує символічну систему текстів митця. Вона, як правило, будується на чіткій бінарній структурі: верх – низ, небо – земля, день – ніч, сонце – місяць, свій – чужий, сакральний – профанний, життя – смерть, добро – зло.

Сучасний світ, на думку письменника, перебуває на тонкій межі моральності й аморальності, цінностей та антицінностей, добра і зла. Розглядаючи проблему морального вибору, він осмислює причини моральної деградації людини, втрати нею милосердя, пошани до старших, любові до Бога і ближнього. Звідси – обґрунтовується думка про «екзистенційне пекло», в якому живе особистість, відчуваючи страх, невпевненість, загубленість, зайвність. У цьому контексті виникають абсурдні ситуації, які активізують циклічний та есхатологічний час.

У новелі «Знімок з лемуром» міфічні образи осучаснюються, трансформуючись у руслі демонічної символіки, як-от Мойри як влади долі над життям людини, невідворотності,

фатуму: «Коли ти порушиш те, що тобі визначено не нами, спочатку доля робить попередження – посилає хворобу чи невезіння в кар'єрі або особистому житті. Якщо ж не розумієш її натяку, вона насилає на тебе ще більше нещастя. А коли ти й далі не робиш того, що тобі вказано небом, тоді стаєш зайвим у цьому світі, і тобі виноситься остаточний присуд – рак, автокатастрофа чи якась інша халепа» [Даниленко 2007: 142]. Так трапляється із головним героєм Максимом Фальосою. «Мені Мойри послали Софу. Вона була попередженням і стовпом, що мав підперти мою кволу душу», – говорить він, але їхнє кохання трагічне, бо «якщо чоловік, народжений бути творцем, не використовує закладеного в нього хисту, то ніяка жінка не зможе його врятувати» [Даниленко 2007: 151].

По-новому прочитується античний міф про Пігмаліона та Галатею в «Посмішці Савула». На відміну від традиційного міфу, у ролі закоханого у статую майстра постає головна героїня Ліза, а в образі Галатеї – статуетка оголеного чоловіка. У цій новелі автор осмислює універсальну бінарну опозицію «життя – смерть», що є однією з характерних ознак міфомислення. Статуетку «подарували» Лізиному батькові у музеї в Коростені, щоб спокійно відбулася перевірка. Саме з цього часу з'явився «нездоровий хист» у семилітньої дочки: «Рельєфно вирізьблені м'язи рук, ніг, торсу хвилями переходили в сильну шию, що тримала красиву чоловічу голову. Кучерява борода і в'юнке волосся підкреслювали впевненість чоловіка у розквіті сил, вирізаного із рога тура невідомим майстром. ... Усміхнений чоловік жив у своєму світі, зрозумілому тільки йому та невідомому майстру. Дівчинці хотілося увійти в кістяний світ мертвого часу, аби зрозуміти, чи всі чоловіки тоді були такими сильними і впевненими...» [Даниленко 2007: 83 – 84]. Коли батько помирає, «страшна сила, закладена в дитинстві, заволоділа нею і не відпускала», так з'являється статуя Савула в повний ріст із досконалою хижою посмішкою. Жінка настільки заворожена нею, що вирішує навіки залишитися скам'янілою, в обіймах коханого. Чоловік Лізи захотів розбити «сороміцьку композицію, ... та його зупинила страшна посмішка Савула». [Даниленко 2007: 90]. В. Даниленко у цьому творі поєднує античний міф із давньоукраїнськими віруваннями про змія-спокусника. Як пише С. Наливайко, «Змій – і помічник, і шкідник,

тобто персонаж тієї культурно-світової епохи, коли це протиставлення ще не зовсім склалося. ... Змій у слов'янській міфології має досить розлогий список імен – Кропиня, Олена, Савул, Вольга тощо» [Наливайко 2004: 120].

Демонологічний образ спокусника з'являється у новелах «Нічний коханець» та «Слід у лататті». В «Нічному коханці» автор використовує образ примарного чоловіка, який навідується до головної героїні Люби Джус і стає відповіддю на потаємні бажання, що так старанно жінка приховувала усе своє життя. Тут простежується зв'язок із міфом про Амура і Психею, особливо на початку твору. Люба, як і Психея, зустрічається із чоловіком тільки вночі, не має змоги бачити його і це наводить на неї паніку. Вона хоче побачити свого обранця, та страх перемагає. Якщо Психея бореться за свого коханого, то Люба Джус вирішує позбутися його, та в останній момент передумає, говорячи, що «зі своїм злим духом я впораюся сама!» [Даниленко 2007: 126]. Так вона вирішує своє майбутнє: краще залишитися із примарним коханцем, ніж зі злістю на світ і безнадійними пошуками чоловіка своєї мрії. Образ нічного спокусника також можемо простежити і в українському фольклорі, де він уособлюється в образі чорта, змія або диявола. В. Даниленко натякає на це, зображуючи манеру ходьби перелесника: «він зітхнув, підвівся, ступив кілька кроків, і в світанковій імлі вона підгледіла крадькома, що він трохи накульгує» [Даниленко 2007: 124]. Нічний коханець Люби зникає перед світанком, а також реагує на закляття, що повинно було повернути диявола в пекло.

У новелі «Слід у лататті» В. Даниленко моделює іншу іпостась демонологічного образу спокусника, втілюючи його в образі гадюки, котра вночі перетворюється на жінку. У давньоукраїнських віруваннях, як зазначає С. Наливайко, змії мали «одну особливість – андрогінність», тобто це – «і жіноча, і чоловіча істота одночасно» [Наливайко 2004: 121]. Гадюка, з'являючись у хаті Марка та Ели перед заходом сонця, спершу сварить подружжя, а потім стає передвісником смерті головного персонажа. Після декількох марних намагань Марка вбити гадину, Ела починає ревнувати його до змії: «Може, мені звідси виїхати, а ти вступиш у ліжку змію?» [Даниленко 2007: 353]. А через декілька днів «йому здалося, що він лежить у ліжку між двома жінками, які не хочуть поступатися одна одній», якраз тоді «жінка відчула, що саме з

цього моменту їхні з чоловіком дороги мають розійтись. Він піде вглиб диких боліт із гаддям і водяними щурами, а вона повернеться в місто» [Даниленко 2007: 355]. Відмовившись від боротьби за чоловіка, Ела віддає його гадюці, яка й забирає життя Марка. Навіть поховати себе він просить «скраю, біля болота», де з тих пір «вранці на піску між лататтям видно сліди босих ніг, ніби у воду зайшла жінка і зникла в очеретах» [Даниленко 2007: 356].

Використовуючи образ змія-спокусника, символи-архетипи маски, тіні, звіра, мани, трансформуючи й оновлюючи знакові координати авторського міфологічного часопростору (Навський, Великдень, захід сонця, край села, болото, ліс, цвинтар), В. Даниленко зумовлює смислову напругу змодельованої «межової» ситуації. Неясні передчуття, психологічні потрясіння, усвідомлення власної роздвоєності ілюструють «втечу із власного простору» (Е. Фромм), відреченість від світу («Слід у лататті», «Посмішка Савула», «Нічний коханець», «Черемхова віхола»), які ґрунтуються на засадах «екзистенціально-межового типу мислення» письменника.

Екзистенційні проблеми сутності людини, її трагічного світовідчуття, абсурдності буття та фатуму порушує прозаїк у таких новелах, як «Черемхова віхола», «Поцілунок Анжели», «Дегустація в будинку з химерами». У всіх подіях, що відбуваються, невловимо присутній образ смерті, яка неухильно слідує за персонажами. У «Черемховій віхолі» цей образ уособлює «наречений черемхової віхоли» із холодною рукою і пернем із каменем «котяче око», що прийшов уві сні до головної героїні Юлі. Всі намагання батьків врятувати дочку ні до чого не приводять, на підсвідомому рівні вона сама хоче померти: «Їй здавалося, що її байдужість до того, чим жили ровесники, і її хвороба якось між собою пов'язані і що в цьому є якась глибоко захована загадка» [Даниленко 2007: 33]. Бінарна опозиція «життя – смерть» реалізується через цвітіння черемхи та хворобу дівчини, що все ж зводить її у могилу.

У новелі «Поцілунок Анжели» яскраво виявляється екзистенційне світомислення В. Даниленка. Абсурдність буття, неможливість змінити долю символічно та алегорично трактуються через поцілунок дівчини, яка цілує кожного, хто зайшов у кав'ярню та випив філіжанку кави. Тут простежуємо біблійну

трансформацію образу Анжели. Ім'я дівчини, грецьке за походженням, у перекладі означає «ангел», демонструючи деструктивну семантику, оскільки співвідноситься з вісником смерті, що своїм поцілунком, як Іуда, прирікає на неї.

Біблійний хронотоп є важливою складовою міфопоетики прозової творчості письменника. Так, християнську міфологію він осмислює і в оповіданні «Смерть учителя», де сама назва є алюзією на біблійну розповідь про життя Ісуса Христа та його апостолів. В. Даниленко алегорично показує «літературних батьків» сучасного письменницького покоління через травестування євангельського сюжету [Білоус 2007: 15]. У такий спосіб він моделює внутрішнє (психологічне, моральне, духовне) буття особистості, демаскує деструктивні людські стосунки, які згубно впливають на її повноцінне життя, роздумує над його ефемерністю і швидкоплинністю: «Світ так змалів, – сказав Павло, – що кожен посланий нам пророк буде все жалюгіднішою пародією на того, якого розп'яли. Та мусимо дякувати долі й за такого, бо кожен наступний буде ще гіршим» [Даниленко 2007: 268]. Авторськи трансформований біблійний код забезпечує оповіданню «Смерть учителя» плідну перспективу оригінального міжкультурного діалогу. Образ учителя розгортається як окремий синтетичний текст, що вимагає від реципієнта інтертекстуальної енциклопедичності, яка дозволить глибоко осягнути неповторність «багатоголосого образу» (В. Дуркалевич).

Містичністю та екзистенційною етикою пройнята новела «Дегустація в будинку з химерами», що завершує збірку «Сон із дзьоба стрижа». У ній автор прирікає персонажів на смерть, коли ті зробили фатальну помилку, зігравши в театралізованій дегустації, дійство якої «складалося зі смерті Гоголя, потривоження його праху і дегустації вин» [Даниленко 2007: 359]. Персонажі помирають один за одним, як і в «Поцілунку Анжели», залишається тільки головний герой Анатолій Бутенко, якого через сновидіння попереджають про трагічний кінець цієї історії. В останній новелі збірки В. Даниленко дає герою шанс на життя, право вибору: жити, але не так, як раніше, або померти. Екзистенційна ситуація, у яку потрапив Бутенко, наводить його на правильний шлях, змушує переосмислити своє життя, зробити моральний вибір як шлях-до-себе. Бутенко повинен пройти власну

дорогу життя як паломництва і служіння ближньому: «...висвятився, і тепер я – священник у Зазим'ї. Прихід невеликий, але недалеко від Києва. Я змінив номер мобільного телефона і нікому, крім кількох людей, його не даю. Порвав зі світським життям і не відвідую жодних культурних акцій» [Даниленко 2007: 381]. Духовне перетворення особистості, осмислення нею внутрішніх стихій, їх упокорення розгортаються за «ініціаційним сценарієм людського буття-у-світі як реактуалізації міфу про втрачену й відновлену духовну цілісність» [Дуркалевич 2007: 16].

Герої В. Даниленка – уважні спостерігачі навколишнього світу з чутливою душевною природою, рефлексуючі та вразливі, делікатні і нестримні у своїй пристрасті, як-от персонажі новел «Розбуди мене до Парипсів», «Футбол по-туровецьки», «Посмішка Савула», «Його джмелиний баритон», «Поцілунок Анжели», «Далекий голос саксофона» та ін. Таким чином, у новелістичній збірці «Сон із дзьоба стрижа» автор експериментує зі стилем, міксуючи реальність і містику, із жанром – поєднуючи елементи мелодрами, фентезі, готики, образом персонажа, поглиблюючи психологізм у ході дослідження природи людських пристрастей, але, насамперед, він наповнює вічні міфологеми власним світорозумінням, що визначає самобутність його творчого методу і стилю. Міфологізм як органічна складова поетикальної системи прозаїка актуалізується на різних рівнях його новелістики: у тематиці й проблематиці (добро – зло, світло – тьма, життя – смерть та ін.), сюжетно-композиційній організації тексту (фабула, сюжетні ходи, міфологічні моделі циклічного та есхатологічного часів), на поетикальному рівні (метафорика, символіка, прийом контрасту), в імагологічній площині (міфологічні найменування анімалістичного, фітоморфного, космогонічного характеру) та ін.

Література: Білоус 2007: Білоус П. Між першою та останньою чашкою кави / П. Білоус // Даниленко В. Сон із дзьоба стрижа: Оповідання. – Львів: ЛА «Піраміда», 2007. – С. 4-16; Давиденко 2011: Давиденко І. Міфологічні трансформації в оповіданнях В. Даниленка / В. Давиденко // Слово і час. – 2011. – № 9. – С. 100-106; Даниленко 2007: Даниленко В. Сон із дзьоба стрижа / В. Даниленко. – Львів: ЛА «Піраміда», 2007. – 382 с.; Дронь 2012: Дронь К.І. Міфологізм у прозі Івана Франка [Текст]: автореф. дис ... канд. філол. наук: 10.01.01 / Дронь Катерина Іванівна; Львів. нац. ун-т ім. Івана Франка. – Львів, 2012. – 20 с.; Дуркалевич 2007: Дуркалевич К.В. Синтетизм творчого мислення Івана

Франка (проза початку ХХ ст.) [Текст]: автореф. дис... канд. філол. наук: 10.01.06 / Дуркалевич Вікторія Володимирівна; Терноп. нац. пед. ун-т ім. В. Гнатюка. – Тернопіль, 2007. – 20 с.; *Лексикон загального та порівняльного літературознавства 2001*: Лексикон загального та порівняльного літературознавства. – Чернівці: Золоті литаври, 2001 – 636 с.; *Літературознавчий словник-довідник 1997*: Літературознавчий словник-довідник / Р.Т. Гром'як, Ю.І. Ковалів та ін. – К.: ВЦ «Академія», 1997. – 752 с.; *Мелетинський 1976*: Мелетинський Е.М. Поетика мифа / Е. Мелетинський. – М.: «Наука», 1976. 407 с.; *Наливайко 2004*: Наливайко С. Індоевропейські таємниці України / С. Наливайко. – К.: Вид. центр «Просвіта», 2004. – 448 с.; *Сняданко 2007*: Сняданко Н. Володимир Даниленко. «Сон із дзьоба стрижа» / Н. Сняданко // Львівська газета. – 2007. – №181 (251). – 10 жовт.; *Українська літературна енциклопедія 1995*: Українська літературна енциклопедія: у 5 т. / за заг. ред. І.О. Дзевєріна – К.: Українська енциклопедія ім. М.П. Бажана, 1995. – Т.3. – К-Н. – 582 с.

Наталья Яблонская. Особенности мифомышления Владимира Даниленка в прозаическом сборнике «Сон из клюва стрижа».

В статье анализируется мифопоэтическая концепция Владимира Даниленка в новеллистическом сборнике «Сон из клюва стрижа»: образы, мотивы, дуальные антиномии, мифологические верования и представления, инкорпорированные в архетипную сферу художественного текста. Определяются приметные черты художественного мифологизма в новеллах писателя, осмысливаются генезис и семантика мифопоэтических образов в индивидуально-авторской модели мира.

Ключевые слова: миф, мифологизм, мифопоэтика, символ, художественная концепция человека и мира.

ТЕОРІЯ ЛІТЕРАТУРИ

Роже Бісмут, проф. (Париж)

ББК 83.3 (4 Франц.)
УДК 82 – 95